

Arrest

nr. 243 513 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, loco advocaat H. VAN WALLE, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 mei 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.M.G.S.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op X 1987 in Tulua, departement Valle Del Cauca. Toen u vijf jaar oud was, gingen uw ouders uit elkaar. Zowel uw vader, M.A.G.(...), als uw moeder, M.S.A.(...), vonden nieuwe levenspartners en kregen opnieuw kinderen. Sinds de scheiding van uw ouders heeft u nauwelijks nog contact met uw vader, iets waar u het nog steeds erg moeilijk mee heeft. U groeide op bij uw moeder in Tulua, maar u verliet het ouderlijk huis toen u vijftien jaar oud was. Op dit ogenblik woont uw moeder in Cali, waar ze een kleine zaak uitbaat samen met uw broer. U heeft tevens een halfzus langs moeders kant die woonachtig is in België maar nooit een asielaanvraag indiende, J.T.A.S.(...) (ov-nummer (...)). U voltooide uw middelbare studies en volgde nadien een opleiding bedrijfsbeheer, die u na drie semesters diende stop te zetten wegens geldgebrek. U ging daaropvolgend aan de slag op verschillende plaatsen in Tulua, Cali, Bogota en Palmira. In december 2016 startte u een eigen zaak in Tulua, waar u zich bezighield met verschillende klussen aan auto's, zoals het blinderen van autoruiten. Deze zaak draaide goed, u kon na verloop van tijd drie medewerkers aanwerven en u leidde een goed leven in Tulua.

Uit een eerdere relatie heeft u een zoon van vijf jaar oud, J.P.G.B(...). Hij woonde bij u in Tulua, maar naar aanleiding van uw problemen besloot u om hem onder te brengen bij zijn moeder, uw ex-partner L.V.B.(...). Zij verblijven op dit ogenblik met een verblijfsvergunning in Mexico. Voor u Colombia verliet, bevond u zich in een relatie met A.G.R.(...), een studente die momenteel in Medellín woont. U diende deze verlovings te verbreken omwille van uw vertrek, maar u zorgde ervoor dat u haar nog een deel van uw spaargeld kon bezorgen, alsook de opbrengst van de verkoop van een aantal van uw spullen. Nadat u reeds in België was aangekomen, vernam u dat Angie in verwachting was van uw kind.

Eind december 2017, tijdens de feestdagenperiode, kwamen er verschillende personen in een bestelwagen langs in uw zaak. Aanvankelijk was u niet ongerust, tot deze personen zichzelf aan u voorstelden als leden van een paramilitaire groepering onder leiding van Otoniel, de alias van de beruchte Dairo Antonio ÚSUGA DAVID die aan het hoofd staat van el Clan del Golfo. Deze personen vertelden u dat zij verantwoordelijk waren voor de veiligheid van het dorp en dat u met hen diende samen te werken indien u verder wilde genieten van een rustig bestaan. U wilde geen problemen en verzocht hen vervolgens vriendelijk om weg te gaan, hetgeen zij ook deden. Een dag later, op 27 december 2017, werd u plots gegrepen toen u aan het einde van de werkdag uw zaak wilde afsluiten en naar huis wilde gaan. U werd in een wagen gegooid en meegenomen naar een onbekende plek. U kreeg een zware slag op het hoofd, waardoor u het bewustzijn verloor. Toen u weer bijkwam, zag u rondom u verschillende gewapende personen gekleed in uniform. Zij zouden u een demonstratie geven van wat er gebeurde met personen die weigerden om met hen samen te werken. U kreeg verscheidene klappen te verwerken, onder andere op uw sleutelbeen en uw hand. Deze personen bleven u slaan totdat u opnieuw het bewustzijn verloor. Toen u opnieuw bij bewustzijn kwam, bevond u zich helemaal alleen ergens in de bergen. Ondanks het feit dat u erg veel pijn voelde, besloot u om zo goed als u kon te voet opnieuw het dorp te proberen bereiken. Na een drietal uren wandelen, passeerde u langs een boerderij, waar een vrouw u binnenliet en u verzorgde. Zij vertelde u dat u de volgende dag kon meereizen met een jeep naar Trujillo, een dorp op een veertigtal minuten rijden van Tulua. De dag nadien bereikte u Trujillo, om vervolgens meteen verder te gaan naar Tulua en u daar rechtstreeks aan te melden bij een ziekenhuis. Omwille van de ernst van uw verwondingen diende u te worden overgebracht naar een groter ziekenhuis in Cali. U diende een operatie te ondergaan aan uw sleutelbeen. Tijdens uw ziekenhuisverblijf in Cali werd u bijgestaan door uw vriendin A.(...), die gedurende deze periode ook de zorg voor uw zoontje op zich nam.

Na uw revalidatie keerde u terug naar Tulua om opnieuw in uw zaak aan de slag te gaan. U zag geen andere optie dan het eerder geëiste afpersingsgeld te betalen, het ging om een bedrag van 200.000 Colombiaanse peso's per maand. Soms diende u ook bepaalde herstellingen uit te voeren aan de wagens van de personen die u afpersten, zonder daarvoor vergoed te worden. Desbetreffende personen hadden u duidelijk gemaakt dat ze wisten wie u was, waar u zich bevond, alsook waar uw zoontje geregeld naar de opvang ging. Vermits u elke maand een hoog bedrag moest ophoesten, geraakte uw zaak na verloop van tijd in financiële problemen. Toen uw ex-partner L.(...) vanuit Mexico op bezoek kwam in Colombia, besloot u dat het beter was voor uw zoon om bij zijn moeder in Mexico te gaan wonen. U bracht alle formaliteiten in orde en gaf hen een deel van uw spaargeld mee. De onrechtvaardigheid van de situatie maakte u woedend, u voelde zich als eerlijke, hardwerkende persoon tevens erg machteloos. U besloot daarop om contact te zoeken met andere handelaars in uw buurt en te informeren of zij ook te maken kregen met dergelijke problemen. Zij bevestigden u dat zij ook dergelijke afpersingssommen dienden te betalen, maar het bleek erg moeilijk om de anderen te

overtuigen om zich te verenigen en samen naar de Colombiaanse autoriteiten te stappen vanwege de sterke intimidatie die er heerste. Uiteindelijk gingen zij akkoord om aangifte te doen, maar pas nadat u eerst klacht zou neerleggen en de schuldigen gevat zouden worden. Op 28 januari 2019 deed u in Cali een aangifte over wat u overkomen was bij de Grupos Gaula de la Policía Nacional, een speciale eenheid van de nationale politie die zich specialiseert in ontvoerings- en afpersingszaken.

In diezelfde week werd u opgebeld door een agente genaamd Gabriella, die u vertelde dat zij vanuit Cali geen bevoegdheid had om de zaak, die zich afspeelde in Tulua, te behandelen. Ze verwees u door naar een agent genaamd Hueto, die het onderzoek zou overnemen. Niet veel later ontving u een WhatsAppbericht van Hueto, waarin hij u vroeg om samen te komen met als doel een onderzoeksstrategie op te zetten. U besloot niet rechtstreeks te antwoorden, maar begaf u naar een nabijgelegen telefoonhokje om hem via dat anonieme nummer op te bellen. U vroeg Hueto of u hem kon vertrouwen, waarop hij positief reageerde. U vroeg hem vervolgens om niet af te spreken in uw eigen zaak, maar in het park, op een openbare plaats zonder uniform. Na dit telefoontje keerde u eerst terug naar uw zaak om een aantal documenten op te pikken, maar toen u daar aankwam, trof u een wagen aan met daarin een aantal onbekende personen. Zij stapten uit en vertelden u dat hun commandant u dringend wilde spreken. U voelde een enorme angst, aangezien de vorige gelijkaardige situatie ontaardde in ontvoering en mishandeling. U zei hen vervolgens dat u met hen mee zou gaan, maar dat u eerst nog een aantal documenten diende te halen op uw bureau. U griste uw portefeuille en een aantal facturen mee en bent daaropvolgend meteen al lopend langs de achterkant van het gebouw gevlucht. U rende rechtstreeks naar de bushalte, nam een bus naar Cali en u bent nooit meer teruggekeerd. Op de bus belde u naar een van uw werknemers en vertelde hem dat hij de zaak moest afsluiten, dat u diende te vertrekken uit noodzaak. In Cali nam u meteen contact op met uw verloofde. U sprak ook met uw zus Juli die zich in België bevindt, zij raadde u aan om het land te verlaten. Vervolgens zocht u uw moeder op, waar u vervolgens nog tien dagen verbleef alvorens Colombia te verlaten. In die periode verliet u nooit het huis, tenzij om uw paspoort te halen en de nodige reisformaliteiten in orde te brengen.

Op 6 februari 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 14 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood omdat u bent gevlucht en als verklikker wordt aanzien door de groepering die u reeds geruime tijd afperste.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, enkele foto's van de facebookpagina van uw zaak, een aantal nieuwsartikels over Colombia, een foto van de verblijfsvergunning van uw zoon in Mexico, een foto van de verkoopakte van uw zaak, enkele foto's van facturen van uw zaak, een aangifte bij de gerechtelijke politie en een medisch attest dat u verkreeg na aankomst in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw relaas weinig aannemelijk en weinig plausibel oogt en daarnaast fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen vertoont, alsook tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, waardoor het CGVS uitgelezen twijfels kan plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde asielmotieven.

Om te beginnen kan er weinig geloof gehecht worden aan de vermeende gebeurtenissen die voor u de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. In uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan dat u na een lange periode waarin u maandelijks een bedrag beschermingsgeld zou hebben moeten betalen, waardoor uw eigen autozaak in financiële moeilijkheden terecht zou gekomen zijn, een klacht ging neerleggen bij de Colombiaanse autoriteiten. U zou dit maandelijks bedrag hebben moeten betalen aan een uitgekookte paramilitaire groepering, nadat enkele leden u zouden hebben ontvoerd en zouden hebben geslagen. Na het neerleggen van deze klacht, zou u kort contact hebben gehad met een politieagent van de Gaula-eenheid, waarna u bij aankomst in uw autozaak zou zijn verrast door enkele leden van de paramilitaire groep. Zij zouden u verteld hebben dat u onmiddellijk met hen moest meekomen, de commandant van de groepering zou u namelijk dringend hebben willen spreken. U zou de hele situatie niet hebben vertrouwd, waarop u hen zou hebben meegedeeld dat u nog even op uw bureau enkele documenten zou ophalen en vervolgens met hen mee zou gaan. U zou echter meteen langs de achterkant van het gebouw gevlucht zijn, maar niet alvorens nog een paar administratieve documenten van de zaak mee te nemen (CGVS, p. 14- p. 16).

Het lijkt echter bijzonder weinig steek te houden dat u een groep geharde paramilitairen eenvoudigweg wist te misleiden door te stellen dat u nog eventjes een aantal papieren diende op te halen, maar vervolgens kon wegvlugten. Indien u werkelijk een dwingend bezoek kreeg van dergelijke gevaarlijke mannen, waarmee u bovendien eerder al een behoorlijk ingrijpende ervaring zou gehad hebben (CGVS, p. 14- p. 15), mag het verbazen dat deze zich domweg met een kluitje het riet lieten insturen, alsook dat u zo makkelijk in staat bleek te zijn om ongezien naar Cali te vluchten met behulp van het openbaar vervoer. Bovendien lijkt het een erg weinig aannemelijke reactie om tijdens een vermeende dreigende situatie waarin u naar eigen zeggen te kampen had met een enorm angstgevoel (CGVS, p. 16), tijdens uw vlucht toch nog de keuze te maken om enkele facturen van uw autozaak mee te nemen. Wanneer het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud confronteert met deze eerder eigenaardige beslissing, antwoordt u dat u op elk gegeven moment denkt aan uw werk en dat u op straat steeds klanten zou kunnen tegenkomen, hetgeen bezwaarlijk als een afdoende verklaring kan worden beschouwd (CGVS, p. 16). Dat u tijdens het vluchten nog zou denken aan het verder helpen van klanten op straat, raakt kant noch wal en kan niet gevolgd worden door het CGVS. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het merkwaardig is dat u niet in staat blijkt te zijn om de exacte datum van deze gebeurtenissen weer te geven (CGVS, p. 17), te meer omdat u de vermeende gebeurtenissen die zich een jaar eerder zouden hebben afgespeeld wel weet aan te duiden in de tijd (CGVS, p. 15), alsook in uw aangifte bij de Colombiaanse autoriteiten steeds gebruik maakt van meer exacte tijdsaanduidingen (zie infra). Dat u niet bij machte bleek de juiste datum te geven van het incident dat voor u de rechtstreekse aanleiding was om Colombia te ontvluchten doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op uw besluit Colombia te ontvluchten kan verwacht worden dat de datum ervan in uw geheugen gegrift zou staan, hetgeen duidelijk niet het geval is.

Bovendien kan ook de plausibiliteit en de geloofwaardigheid omtrent de vermeende gebeurtenissen aangaande en ten gevolge van de klacht die u bij de Colombiaanse autoriteiten neerlegde, danig in vraag gesteld worden. Om te beginnen blijkt u tijdens het persoonlijk onderhoud aanvankelijk niet duidelijk te kunnen aangeven wanneer u juist een aangifte deed bij de politie (CGVS, p. 13). U spreekt eerst over 20 januari 2019, om vervolgens na het zien van het document dat u zelf bent bekomen en zelf hebt neergelegd, uw verklaring aan te passen naar 28 januari 2019, de datum die ook duidelijk genoteerd staat op de aangifte (zie document 7 in de groene farde van het administratief dossier). Vervolgens geeft u aan dat u zich de datum niet goed kan herinneren, maar dat het alleszins vroeger dan 28 januari 2019 moet hebben plaatsgevonden omdat u voor uw vertrek uit Colombia op 6 februari nog tien dagen in Cali verbleef en pas twee dagen na het indienen van de klacht bent moeten vluchten uit Tulua naar Cali. Vervolgens herhaalt u nogmaals dat u denkt dat u de klacht neerlegde op 20 januari 2019. Wanneer het CGVS u om meer verduidelijking vraagt, en u vraagt of de politie dan een foute datum zou genoteerd hebben, geeft u nogmaals aan dat de genoteerde datum 28 januari 2019 niet klopt (CGVS, p. 13). Het CGVS kan echter op geen enkele manier geloof hechten aan deze verklaringen. Het betreft een klacht, een officieel document, die werd neergelegd bij de Colombiaanse politie, meer bepaald bij de Gaula. De Gaula-eenheid van de Colombiaanse nationale politie is een hoogst gespecialiseerde eenheid die zich in het bijzonder bezighoudt met afpersings- en ontvoeringszaken (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het lijkt bijgevolg hoogstens onwaarschijnlijk dat men zich bij deze officiële nationale instantie domweg op dergelijke manier zou vergissen van datum, nota bene een datum die ruim een week verschilt van diegene die u tijdens het persoonlijk onderhoud naar voren schuift. Dit doet vermoeden dat u moedwillig een andere datum

opgeeft en een vergissing aan de politie wijt om op die manier de chronologie van uw asielrelaas niet te hoeven afvallen. Ook de gang van zaken die zich zou hebben afgespeeld na het indienen van de klacht en zoals u deze beschrijft tijdens het persoonlijk onderhoud, kan allerminst overtuigen. Dat men bij een officiële nationale politiestantie eenvoudigweg via enkele WhatsAppberichten zou corresponderen en u via deze weg tevens zou vragen om uw persoonlijk telefoonnummer door te geven aan andere agenten, lijkt weinig plausibel (CGVS, p. 13-14). U voegt hieraan toe dat u opnames van dergelijke berichten en gesprekken zou kunnen voorleggen, maar tot op heden heeft u dergelijke opnames nooit aan het CGVS bezorgd, ondanks dat het CGVS hier expliciet naar vroeg (CGVS, p. 13, p. 19). U kan met andere woorden op geen enkele manier aantonen dat u op dergelijke manier verder in contact stond met Gaula-agenten, noch dat deze interacties op een andere datum plaatsvonden dan de datum die duidelijk vooropgesteld staat op het officiële document. Het hoeft geen verder betoog dat dergelijke incoherenties en onwaarschijnlijkheden op fundamentele wijze afbreuk doen aan de globale geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u na uw vlucht naar Cali onderdook bij uw moeder. U zou haar woning nooit hebben verlaten, tenzij om de formaliteiten voor uw paspoort in orde te brengen (CGVS, p. 5, p. 16). Deze formaliteiten zouden gebeurd zijn in de tien dagen dat u in Cali verbleef tussen uw vermeende vlucht uit Tulua en uw vertrek naar België op 6 februari 2019 (CGVS, p. 11), u zou pas dan voor het eerst hebben nagedacht over het verlaten van uw land van herkomst (CGVS, p. 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat het Colombiaans paspoort waarmee u de reis naar België maakte, u reeds werd afgeleverd op 8 januari 2019. Dit impliceert dat u reeds voordat u de klacht neerlegde bij de nationale politie en vervolgens zou zijn belaagd waardoor u zou zijn gevlucht, desbetreffend paspoort heeft aangevraagd en ontvangen. Bijgevolg kan worden aangenomen dat er andere beweegredenen moeten hebben meegespeeld voor het verkrijgen van een paspoort. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt geconfronteerd met desbetreffende vaststellingen, dient u toe te geven dat u het paspoort reeds eerder had aangevraagd, maar blijft u daarentegen wel volhouden dat u dit pas later in Cali ging afhalen en verklaart u herhaaldelijk en nadrukkelijk dat u ervoor nooit met een concreet vertrekidee speelde noch dat u van plan was op vakantie te gaan (CGVS, p. 17). Het CGVS kan echter weinig geloof hechten aan deze verklaring gezien u immers voor het bewuste laatste incident niet van plan was Colombia te verlaten kan evenmin ingezien worden waarom u al eerder een paspoort zou nodig gehad hebben. U poogt vervolgens uw warrige en onlogische verklaringen uit te leggen door plotseling te vermelden dat u uw zoon wou bezoeken doch alles wijst er op dat u hiermee slechts probeert de vastgestelde tekortkomingen in uw verklaringen post factum op te smukken. Aan deze versie kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden.

Bovendien komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder op de helling te staan, aangezien de door u afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet stroken met de verklaringen die u op 28 januari 2019 aflegde bij de Gaula-eenheid van de Colombiaanse politie (zie document 7 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt u dat uw belagers eind december 2017 een eerste keer in uw zaak langskwamen maar dat zij op uw verzoek opnieuw zouden zijn weggegaan (CGVS, p. 14-15). Een dag later, op 27 december 2017, zou u het slachtoffer zijn geworden van een gewelddadige ontvoering, waarbij meerdere slagen zou hebben moeten incasseren. Deze verwondingen zouden dermate ernstig zijn gebleken, dat u zowel in Tulua als in Cali in het ziekenhuis zou hebben moeten verblijven en een operatie zou hebben moeten ondergaan. Na deze vermeende revalidatieperiode zou u opnieuw aan de slag zijn gegaan in uw zaak, alsook het beschermingsgeld van 200.000 Colombiaanse peso's hebben moeten betalen. Een jaar later zou u, na overleg met andere handelaars in Tulua, besloten hebben om klacht neer te leggen (CGVS, p. 15-16). In uw klacht bij de Colombiaanse autoriteiten legt u echter geheel tegenstrijdige verklaringen af. Daarin vermeldt u namelijk duidelijk dat de afpersers u eerst telefonisch zouden hebben benaderd en vervolgens een eerste keer zouden zijn langsgelkomen in uw zaak op 20 maart 2018 omstreeks vijf uur in de namiddag (zie document 7 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Verder verklaart u dat u vervolgens gedurende een aanzienlijke periode het beschermingsgeld zou hebben betaald, hetgeen uw zaak in financiële problemen zou hebben gebracht. Op 20 december 2018 zouden uw afpersers het maandelijks bedrag dat u diende te betalen hebben verhoogd naar 380.000 Colombiaanse peso's, een bedrag dat u niet zou hebben kunnen opbrengen. Men zou u een dag uitstel hebben gegeven, maar u tevens hebben verwittigd dat u uw zaak niet mocht openen. Op 22 december 2018 zou u uw zaak omstreeks 8u15 opnieuw geopend hebben, waarop twee personen op een motorfiets zouden zijn langsgelkomen om het gevraagde geld op te eisen. U zou hen vervolgens de gevraagde 380.000 Colombiaanse peso's hebben meegegeven. Men zou u wederom hebben bezocht op 16 januari 2019 om het maandelijks

beschermingsgeld te innen, maar u zou die dag slechts 120.000 Colombiaanse peso's hebben kunnen voorleggen, waarop men u zou hebben gezegd dat u nog telefonisch zou gecontacteerd worden voor de rest van het bedrag. U zou vervolgens meerdere malen zijn opgebeld, maar u zou nooit hebben opgenomen. U verklaart tegenover politie dat dit voor u de aanleiding zou hebben gevormd om een formele klacht neer te leggen. Deze versie van de feiten strookt aldus allerminst met wat u op het CGVS verklaarde, het gaat om twee totaal verschillende verhalen. Gelet op deze fundamentele tegenstrijdigheden die betrekking hebben op essentiële elementen asielrelaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven, kan het CGVS ernstige twijfels plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door u beschreven problemen in uw land van herkomst, die de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vertrek naar België. Dit geldt eveneens voor de vermeende ontvoering die volgens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben plaatsgevonden op 27 december 2017. Het CGVS stelt andermaal vast dat u in uw verklaringen bij de Colombiaanse politie op geen enkel ogenblik gewag maakt dat u ontvoerd zou zijn geweest, noch dat u derhalve ernstige verwondingen zou hebben opgelopen. Dat u dergelijke ingrijpende feiten niet zou vermelden in uw klacht, te meer aangezien de desbetreffende politie-eenheid gespecialiseerd is afpersings- en ontvoeringszaken, kan geenszins overtuigen en doet vermoeden dat het desbetreffende incident in wezen nooit heeft plaatsgevonden. Deze vaststelling wordt bijkomend onderstreept doordat u deze ontvoering evenmin vermeldde bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat u niet begrijpt dat de ontvoering niet in het verslag van DVZ vermeld staat, is in het licht van de voorgaande observaties niet bij machte een andere blik te werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid (CGVS, p.3). U legt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS een medisch attest voor dat u in het opvangcentrum verkreeg na aankomst in België, ter ondersteuning van uw verklaringen omtrent de vermeende ontvoering. Hierin werden enkele medische vaststellingen gemaakt, namelijk dat u in het verleden verwondingen heeft opgelopen en daarvan tot op heden enkele littekens vertoont. Er dient echter te worden opgemerkt dat dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De arts kon in uw geval inderdaad vaststellen dat u in het verleden ernstige verwondingen hebt opgelopen aan het sleutelbeen, alsook dat deze plaats een groot litteken vertoont. Er konden eveneens littekens vastgesteld worden op uw hand en op uw achterhoofd. Hoewel u verklaart dat deze verwondingen het rechtstreekse gevolg waren van het gebruikte geweld tijdens de ontvoering (CGVS, p. 14-15), kan u op geen enkele manier aantonen dat de littekens die u tot op heden met zich meedraagt, op directe wijze te linken zijn aan de vermeende problemen in uw land van herkomst die zoals hierboven reeds uiteengezet, niet als aannemelijk, noch als geloofwaardig beschouwd worden. Bovendien legt u geen officiële documenten neer waaruit blijkt dat u ooit in ziekenhuizen in Tulua en Cali bent opgenomen geweest, ondanks het feit dat het CGVS u hier meermaals expliciet om vroeg (CGVS, p. 15, p. 19). Indien u werkelijk in de door u vooropgestelde periode dergelijke ziekenhuisopnames, alsook een ingrijpende operatie, zou hebben ondergaan, moet dat zonder enige twijfel gedocumenteerd zijn. Dat u dergelijke documenten niet ter staving van uw verklaringen kan voorleggen, doet vermoeden dat de door u opgelopen verwondingen niet gelinkt zijn aan de door u vooropgestelde feiten, wat wederom bijdraagt tot de algemene assumptie dat de vermeende ontvoering nooit heeft plaatsgevonden.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten en de foto van de verblijfsvergunning van uw zoon

in Mexico betreft, dient gesteld te worden dat uw identiteit op zich niet wordt weerlegd en ook het feit dat uw zoon bij zijn moeder in Mexico zou verblijven wordt in casu niet betwist. Daarnaast zijn noch de foto's vanop de Facebookpagina van uw zaak, noch de foto's van enkele facturen van uw zaak, noch de foto's van de verkoopakte van uw zaak in wezen relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De nieuwsberichten die u voorlegt zijn wat ze zijn, ze beschrijven een algemene situatie in uw land van herkomst die u, zoals hierboven reeds geargumenteed, niet kan doortrekken naar een gegronde en actuele vrees wat u betreft. Met betrekking tot de klacht die u neerlegde bij de nationale politie, meer bepaald bij de gespecialiseerde Gaula-eenheid, stelde het CGVS vast dat de inhoud van deze verklaringen allerminst strookt met wat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, waardoor het CGVS ernstige twijfels kan plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw relaas (zie supra). U legde tevens een medisch attest voor dat u na aankomst in België verkregen heeft in het opvangcentrum. Zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven, kan er onvoldoende bewijswaarde aan dit document worden toegeschreven.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De

bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over voormelde rechtsregels en -beginselen, gaat verzoeker in op de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Hij licht toe als volgt:

“Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering en de strekking van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen voor het CGVS.

a) Algemeen: profiel verzoeker, verloop interview en niet betwiste elementen

Verzoeker was zeer gestresseerd voor zijn interview. Hij weende verschillende keren, waarbij er telkens wordt aangegeven “AZ huilt”, “traan”, “ment” “AZ heeft het moeilijk”(p. 5 gehoorverslag, p. 6 gehoorverslag, p. 8 gehoorverslag, p. 9 gehoorverslag, p. 15 gehoorverslag)

Hij was vaak in de war, vooral als het data betrof, hij deed erg zijn best om zijn verhaal te cintrueren maar verloor zich in details:

En welke dag was dat juist, de dag dat u uit uw zaak bent moeten vluchten?

Het was de autoloze dag, het was 26ste of 28ste , in mn hoofd had ik enkel data waarop ik huur en nutsvoorzieningen moest betaald worden, deze weet ik niet vanbuiten. Het was een vrijdag... en de vrijdag ervoor... ik probeer de datum te reconstrueren, ik ben op een vrijdag gereisd, ik denk dat het op een woensdag was dat ik naar cali gereisd ben, ik weet niet of er in maand januari nu 30 of 31 dagen zijn, ik bracht weekend door bij mijn mama, dan nog een week en ik vertrok op vrijdag.

Hij was zeer angstig en vroeg ook herhaaldelijk “dingen niet aan Colombia te communiceren” (p. 4 gehoorverslag)

Het wordt niet betwist dat verzoeker een zaak heeft uitgebaat in Colombia, Tulua, die succesvol was (het blinderen van ramen, . Verzoeker bezorgde het CGVS bewijzen van zijn handelszaak, evenals de facebookpagina van zijn zaak waarop hij reclame maakte.

Uit de laatste UNHCR Guidelines van september 2015 blijkt inderdaad dat personen die “Persons in professions susceptible to extortion, including agricultural workers and small landowners, peasant farmers, as well as persons involved in informal and formal commerce such as tradesmen, public transport workers, taxi drivers, and street vendors..” een risicogroep vormen.

Er wordt verder gesteld dat: “Extortion is linked to the dynamics of the armed conflict and has therefore, silently, grown in all areas where armed groups have influence. Armed groups use extortion in areas where they have territorial and social control, as a strategy to ensure control over the population. In particular for NAGs, extortion is one of their principal strategies to obtain resources and is predominant, in their operations. NAGs use common criminal groups, which are more visible in larger cities than in country areas, to collect extortion fees. Contrary to their predecessors, NAGs are reported to extort fees from owners of businesses (be they large, medium or small) and persons of all social sectors including livestock farmers, street vendors, owners of market plazas, urban transporters, motorcycle taxi drivers, money lenders.

Extortion victims are reported to be fearful of reporting to the police, because the armed groups responsible for the extortion are present in the areas where the victims live or work. Also, the perpetrators usually know where they and their family members, including their children and parents, live. In addition, extortion victims know that, even if the perpetrators are incarcerated, they can continue to extort them from jail or use alliances outside to take revenge.

Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions susceptible to extortion, including but not limited to agricultural workers and small landowners, peasant farmers, persons involved in informal and formal commerce such as tradesmen, public transport workers, taxi drivers, and street vendors may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or their membership of a particular social group based on the applicant's occupation (where dis association from the profession is not possible or would entail a renunciation of basic human rights), or on the basis of other Convention grounds.

Verzoeker toonde aan enerzijds tot deze risicogroep te behoren, en anderzijds reeds in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van afzetpraktijken en geweld, zonder dat de overheid hem hiertegen kan beschermen.

b) Wat betreft de directe aanleiding tot de vlucht van verzoeker

Het CGVS meent dat het bijzonder weinig steek zou houden dat verzoeker een groep geharde paramilitairen wist te misleiden door te stellen dat hij nog even snel papieren moest ophalen en dat hij in staat was ongezien naar Cali te vluchten met het openbaar vervoer. Het zou ook een onaannemelijke reactie geweest zijn om facturen mee te nemen in een levensbedreigende situatie.

Het zou ondenkbaar zijn dat hij tijdens het vluchten zou denken aan potentiële klanten. Het zou bovendien verbazend zijn dat hij de exacte datum niet kent terwijl hij wel veel data kon geven over andere zaken.

Verzoeker legde een foto neer van het handelspand waarin zijn garage gelegen was, hetgeen duidelijk maakte dat er effectief een winkelruimte vooraan was en een achterdeur met binnenkoer, (p. 12 gehoorverslag) Hij legde uit dat de bendeleden niet naar binnen zijn gekomen, waarschijnlijk dachten ze dat hij toch niet buiten kon, zodat hij ongezien via de achterdeur naar buiten is kunnen glippen. Verzoeker geeft toe geluk gehad te hebben maar begrijpt niet wat daar ongeloofwaardig aan zou zijn.

Hij verklaarde tevens dat hij zijn tas pakte, die hij altijd bij zich heeft, waarin zijn facturenboek zat.

Hij had absoluut niet de intentie in die periode klanten te ronselen op straat, hij verklaarde enkel waarom zijn facturenboek altijd in zijn tas zat en hij het dan ook bij zich had (gehoorverslag p. 16):

U nam uw facturen mee, om welke reden koos u en/oor om die mee te nemen?

Omdat ik altijd tas bij me heb, met tandenborstel en facturenboek, ik kan op straat altijd klant tegen komen, ik ben altijd aan het denken aan mn werk. En oom eerlijk te zijn, ik was heel bang geworden, een van hem zei, dat daar is een verklikker, ik wist ondertussen al wat er qin geburen. Ik ging naar call, ben naar mn verloofde gegaan, ik vertelde haar wat er aan het gebeuren was, dat wist ze nog helemaal niet. ik sprak met mijn zus, zij zei dat dat allemaal onmogelijk was. of ik niet bang was dat ze me zouden doden op een bepaalde dag. Ik zei haar dat ik niet wist wat ik moest doen, dat ik niet wist of ik zou terugkeren en zaak zou openen. Zij zei me dat ik moest vertrekken. En dat we dan hier er verder over na denken en dat ik niet kon blijven. Ik ging mijn mama opzoeken, dat is de meest betrouwbare persoon, daar ben ik dan gebleven, ik ging nergens nog heen buiten het paspoort af te halen en om de reis te maken. Ze heeft me uitnodigingsbrief gestuurd. In die dagen dat ik ondergedoken was heb ik enkel noodzakelijke documenten verzameld om te kunnen reizen, verder deed ik niets anders. Ik kwam dan hier aan.

Wat de data betreft, verklaarde hij verschillende malen dat hij niet zeker was van de data, enkel van de chronologie, en dat deze moesten begrepen worden als approximatief, zo ook op p.17 van zijn gehoorverslag:

U vermeldde daarstraks zo'n 10 dagen voor uw vertrek, dat klopt?

Ja, min of meer, ik weet niet welke datum exact, ik vracht weekend door in cali, en dan een week en dan vrijdag te vertrekken. En om eerlijk te zijn, in die periode was ik niet met dat bezig ik dacht na over wat ik met mn leven zou doen, ik dacht niet na of er iets betalend moest worden; ik wou oplossing zoeken

De chronologie van de verklaringen van verzoeker klopt. Het CGVS verliest zich in details zonder oog te hebben voor de globale chronologie.

c) *Wat betreft de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen naar aanleiding waarvan hij klacht neerlegde*

Vervolgens betoogt verzoeker met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat uit de documentatie van verweerder blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is.

Het CGVS stelt dat ook de geloofwaardigheid van de vermeende gebeurtenissen naar aanleiding waarvan hij klacht neerlegde in vraag gesteld kunnen worden. Zo spreekt hij over de datum van 20 januari 2019 en vervolgens na het zien van het document van 28 januari 2019, om vervolgens te zeggen dat hij zich de datum niet kan herinneren maar alleszins vroeger dan 28 januari aangezien hij voor zijn vertrek op 6 februari nog 10 dagen in Cali verbleef. De klacht zou een officieel document zijn zodat het hoogst onwaarschijnlijk zou zijn dat deze instantie fouten maakt. Hij zou moedwillig een andere datum opgeven om de chronologie van zijn relaas niet te moeten afvallen.

Verzoeker verklaarde als volgt: (p. 13 gehoorverslag)

Had u al eerder aangifte gedaan of klacht ingediend?

Neen.

Ik heb exacte data niet zomaar in mn hoofd dus ik probeer de dingen te herinneren, zoals weekends. Hier staat 28r,te vermeld op die klacht. AZ denkt na... heeft u exacte data dat ik naar cali reisde? Ik was 10 dagen in cali, hier staat 285te.

Ik begrijp niet wat u bedoelt

Ik herinner me niet exacte datum waarop ik aangifte deed. Ik herinner me dat we samenkwamen, het was in begin van de week, samen met andere eigenaars van winkels en zaken, we wilden samen 1 aangifte indienen, maar uiteindelijk wilden ze dat ik alleen dat deed, we kwamen tot dat akkoord, als ik zou gevat zou worden, zouden ze vrijuit spreken Ik heb dat niet ingediend op de 28ste, het was voordien. Want de 28ste... ik denk dat het de 20ste was,

Dus u bedoelt dat de gaula het verkeerd heeft genoteerd?

Ja, ik herinner me het niet goed, het klopt niet.

Ook zou het ongeloofwaardig zijn dat de politie zou communiceren middels WhatsApp berichten. Hij heeft de opnames ook nooit aan het CGVS bezorgd.

Verzoeker heeft hierover steeds verklaard in zijn verhoor dat de opnames op een gsm stonden die niet meer werkt en hij zijn best zou doen om deze berichten te recupereren maar niet zeker was of dit zou lukken (p. 13 gehoorverslag)

Het CGVS gaat er bovendien aan voorbij dat de communicaties in kwestie, die via WhatsApp gebeurden, duidelijk door corrupte agenten gebeurde die onder één hoedje speelden met de criminele organisaties, zodat het, gezien de context, niet ongeloofwaardig is dat zij via WhatsApp communiceren wanneer zij illegale praktijken uitvoeren.

De laatste COI Focus van 32019 (p. 18) bevestigt enerzijds de prominente aanwezigheid van de criminele groeperingen in Valle de Cauca, en anderzijds de corruptie van de politiediensten:

“De Pacific regio, die zich uitstrekt over de departementen Nariño, Cauca en Chocó tot de havenstad Buenaventura (Valle de Cauca), vormt het strijdtoneel van verschillende gewapende groepen zoals de ELN, dissidente groepen van de FARC-EP en drugskartels die elkaar bevechten over controle van de regio. Verschillende dissidentengroepen van de FARCEP zijn verspreid over de gehele regio en zijn aanwezig in ruraal Tumaco, in ruraal Buenaventura en in de zuidelijke regio van Chocó en Cauca - waar de FARC-EP verwickeld is in een territoriumstrijd met de ELN. De AGC opereren langs de kust en zijn vooral geïnteresseerd in drugssmokkel, wapenhandel en illegale goudwinning. Andere groepen strijden voor de controle over een van de meest winstgevendende markten langs de kust, de havenstad Buenaventura. Het geweld is er opnieuw gestegen, maar de redenen voor die stijging zijn onduidelijk, stelt ICG. De groeiende aanwezigheid van Mexicaanse kartels in Nariño en in mindere mate in Cauca is een recentere ontwikkeling. Mexicaanse kartels hebben de bestaande rivaliteit tussen gewapende groepen in Nariño verscherpt. Weinigen hebben volledige militaire controle over de gebieden waarin ze opereren in de mate dat ze volledig kunnen voorkomen dat gewapende groepen en regeringstroepen hun gebied binnenkomen. Ze oefenen wel invloed uit op de bevolking dankzij leden die zich onder de burgers mengen en dreigen met represailles. Drugshandel, illegale mijnbouw en afpersing zijn de voornaamste bronnen van inkomen voor deze groepen. Drugshandel en illegale mijnbouw vormen tevens het inkomen van veel inwoners van de regio, wat de onderlinge afhankelijkheid tussen de gewapende groepen en de bevolking versterkt. Lokale bewoners - de meerderheid Afro-Colombianen - lijden het ergste onder de gevechten. Extreme armoede is gemeengoed en formele staatsinstellingen ontbreken met een gebrekkige bescherming en straffeloosheid als gevolg. Corruptie bij het leger en de politie en mogelijk samenspel met bepaalde gewapende groepen belemmeren verbetering in de veiligheidssituatie in het departement. Gemeenschapsleiders wijzen op het falen van sommige soldaten en politieagenten om de AGC in Chocó te bestrijden, en wijzen in de richting van samenspanning tussen officieren en deze criminele groepen, hoewel beide troepen deze corruptie ontkennen. Ook in Nariño hebben de lokale bevolking en activisten beschuldigingen geuit van samenspanning tussen de openbare strijdkrachten en criminele bendes. ICG geeft aan dat geschillen tussen gewapende groepen dergelijke banden genereren, omdat staatstroepen ervoor kunnen kiezen om zich met een partij te verenigen in de strijd tegen een gemeenschappelijke vijand. De impact van het geweld en de aanwezigheid van gewapende actoren beperkt de toegang van burgers tot gewassen, voedsel en waterbronnen. Inheemse en Afro-Colombiaanse gemeenschappen langs de kust van de Stille Oceaan melden problemen met toegang tot gezondheidszorg vanwege lange afstanden en een gebrek aan medisch personeel en uitrusting.”

d) Wat betreft het paspoort van verzoeker

Zijn Colombiaans paspoort werd reeds afgeleverd op 8 januari 2019, hetgeen impliceert dat hij voor zijn klacht al een paspoort had aangevraagd en dus andere beweegredenen had. Zijn uitleg dat hij het eerder had aangevraagd maar pas later ging ophalen zou ongeloofwaardig zijn. Het zou ook onlogisch zijn dat hij ineens verklaarde dat hij zijn zoon wilde bezoeken, hij zou hier warrige verklaringen over afgelegd hebben.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat hij zijn paspoort heeft aangevraagd eind januari 2019, enkel dat hij het ging afhalen eind januari 2019, toen hij naar Cali gevlucht was. Er werd hem ook enkel gevraagd wanneer hij het ging afhalen, niet wanneer hij het aangevraagd had.

Verzoeker spreekt ook tegen dat zijn verklaringen hierover warrig waren en hij deze zou bijgestuurd hebben na ermee geconfronteerd geweest te zijn. Het is helemaal niet ongeloofwaardig dat hij ene paspoort had aangevraagd om zijn zoon te kunnen bezoeken in Mexico. Verzoeker legde ook de bewijzen voor dat zijn zoon over een verblijfstitel beschikt in Mexico, waar hij hem naartoe stuurde bij zijn moeder naar aanleiding van de problemen die hij ondervond met de bendes.

Verzoeker verklaarde als volgt: (p. 11 gehoorverslag)

Wanneer en waar paspoort afgehaald?

Dat weet ik niet meer, dat was in die 10 dagen voor mijn vertrek

Waar haalde u het af?

In cali

Heeft u ooit met een ander paspoort gereisd?

Neen.

Gehoorverslag p. 17

Wanneer dacht u voor t eerst aan naar het buitenland gaan?

Vanaf de dag dat ik met mn zus sprak, dacht ik er aan. Ik was enkel met werk bezig, werken naar huis, ik wou dat mn zaak groeide, ik was niet bezig met land te verlaten.

Ik vraag het u omdat ik in uw paspoort zie dat u het heeft gekregen begin januari.

Begin of eind

8 januari

8 januari? Ik heb die vernieuwd. Maar de tickets heb ik niet op voorhand gekocht. Maar mijn paspoort had ik nooit gebruikt, ik had geen plan om met vakantie te vertrekken

Hoe komt het dan dat dit paspoort u is afgegeven begin van januari?

Ik heb het paspoort afgehaald... ik heb het opgehaald toen ik vertrok, ik had het al opgevraagd, maar ik had het pas opgehaald in de week dat ik in cali was. ik had er aan gedacht om paspoort af te halen toen mijn zoon vertrok, maar ik had er nog niet aan gedacht om toen te vertrekken, ik heb paspoort aangevraagd in die week; ik reisde naar cali. Ik heb het pas opgehaald toen ik in cali was, is dat de datum waarop ze het hebben gemaakt? Of ik het gehaald heb.

Dat is datum dat ze dat gemaakt hebben?

Ik heb opgehaald in week dat ik in cali was; ik wou mijn zoon bezoeken. Ik dacht er niet aan om te vertrekken.

Verzoeker begrijpt niet waar het CGVS het haalt te zeggen dat hij zich zou tegenspreken en zijn verklaringen zou bijstellen, terwijl hij steeds consistent is geweest in zijn verklaringen omtrent zijn paspoort.

e) Wat betreft de verklaringen afgelegd bij de Gaula en zijn eerdere verklaringen op de DVZ

Zijn verklaringen zouden bovendien niet stroken met diegene afgelegd op de Gaula zoals weergegeven door zijn klacht. Hierin zou hij verklaren dat de afpersers hem telefonisch zouden gecontacteerd hebben en een eerste keer zijn langsgesproken op 20 maart 2018 waarna hij het geld heeft betaald en zij op 20 december 2018 het geld verhoogd hebben wat hij niet kon betalen, waarna er twee mannen op motorfietsen zijn langsgesproken om het geld op te halen. Het zouden twee totaal verschillende verhalen zijn.

Het CGVS twijfelt dus ernstig aan de ontvoering van verzoeker aangezien hij dit niet verklaard heeft aan de DVZ en het ook niet in zijn klacht bij de Gaula heeft vermeld. Het medisch attest dat de littekens vaststelt zou geen uitsluitel bieden over de oorzaak van de verwondingen en legt hij geen medische documenten neer van Colombië ondanks dat het CGVS dit expliciet gevraagd heeft. Verzoeker heeft aan het begin van zijn verhoor verklaard dat er niet werd vermeld in het eerste interview dat hij ontvoerd werd, terwijl hij het wel verklaard heeft, en dat zijn verklaringen hem niet werden voorgelezen, zodat de zogezegde tegenstrijdigheid met zijn eerste interview hem niet verweten kan worden: (p. 3 gehoorverslag) (...)

Wat betreft de zogezegde tegenstrijdigheid met zijn verklaringen bij de Gaula, werd de vertaling van het stuk niet gevoegd aan het administratief dossier dat aan verzoeker werd overgemaakt.

Er van uitgaande dat de interpretatie van verweerder correct is, wenst verzoeker op te merken dat hij hier niet mee geconfronteerd werd tijdens zijn interview. Hij had desgevallend kunnen uitleggen dat de Gaula hem enkel vroeg naar de recente gebeurtenissen, en hem niet toestand terug te gaan in de tijd tot de gebeurtenissen van 2017.

Hij vermeldde daarom enkel de gebeurtenissen van 2018, die helemaal niet tegenstrijdig zijn maar eerder complementair. Hij bevestigt zijn verklaringen zoals afgelegd bij de Gaula, die in detail de afperspraktijken weergeven vanaf maart 2018.

Verzoeker heeft eindelijk het medisch verslag d.d. 1 januari 2018 van het ziekenhuis in Cali kunnen bekomen, dat hij voegt aan huidig beroep.

Hierin wordt bevestigd dat hij gekwetst (multipele trauma's) binnengekomen is op de spoeddiensten, en meer bepaald gekwetst was aan zijn hoofd, rechter hand en sleutelbeen.

Het medisch rapport bevestigt dat hij werd overgebracht van Trulijo hospitaal en tussen 1 en 5 januari 2018 in het Cali Hospital werd opgenomen. Ook de periode klopt, verzoeker gaf aan dat de feiten plaatsvonden, tijdens de feestperiode in 2017, rond 27 december 2017, dat hij eerst opgenomen werd in Trulijo hospitaal en overgebracht werd naar Cali en hij verschillende dagen in het ziekenhuis lag (p. 15 gehoorverslag).

Dit is bovendien coherent met zijn littekens zoals vastgesteld in België, waar het volgende werd vastgesteld, een litteken aan zijn sleutelbeen, een litteken aan zijn rechterhand en achterhoofd:

Objectieve vaststelling heden (06-05-2019)

13 cm litteken li clavicula

linker clavicula onregelmatige structuur

Uitteken 2cm rechter metacarpaal V

achterhoof behaarde hoofdhuid litteken 0.5cm

Verzoeker verwijst bovendien naar de rechtspraak van de Raad van State van 26 maart 2019, n° 244.033, waarin de Raad benadrukt dat er een omstandig onderzoek moet gevoerd worden naar het risico op vervolging gewaarborgd door artikelen 3 en 4 van het EVRM bij het voorleggen van medische attesten en dat men zich niet louter kan baseren op de vraag wat de impact is die de nieuwe elementen kunnen hebben op de appreciatie van gebrek van geloofwaardigheid van de verklaringen in het kader van de aanvraag internationale bescherming, zoals blijkt uit de arresten Singh e.a. v. België uit 2012 en arresten M.D. en M.A. t. België uit 2016:

“En procédant de la sorte, le juge administratif n’a pas procédé à un examen circonstancié du risque de persécution et d’atteintes aux droits garantis par les articles 3 et 4 de la Convention mais a fondé son raisonnement sur la base de la seule incidence que les éléments nouveaux pourraient avoir sur l’appréciation déjà émise quant au manque de crédibilité des déclarations faites dans le cadre de la première demande d’asile. La simple mise en perspective des attestations médicales nouvellement produites par rapport à l’appréciation déjà émise sur la crédibilité du récit dans le cadre de la première demande d’asile, sans évaluer les risques que les cicatrices constatées par ces attestations sont susceptibles de révéler, est insuffisante dès lors que, comme l’a souligné la Cour européenne des droits de l’homme dans les arrêts précités des 5 et 19 septembre 2013, le manque de crédibilité du récit lié à son caractère vague et peu étayé ne peut suffire à justifier la non prise en compte de certificats médicaux objectivant les sévices subis allégués. ”

Verzoeker verwijst tenslotte naar het document « International Association of Refugee Law Judges’ Guidelines on the Judicial Approach to Expert Medical Evidence » geciteerd door het BHCV in het artikel « Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in asielprocedure », waarin het belang wordt benadrukt van het in aanmerking nemen van medische en psychiatrische rapporten en de het feit dat psychologische stoornissen een invloed kunnen hebben op de bewijselementen aangevoerd door de asielzoeker:

“1.2.5. Any medical report or psychiatry report deserves careful and specific consideration, bearing in mind, particularly, that there may be psychological consequences from ill-treatment which may affect the evidence which is given by the applicant. Attention should be given to each and every aspect of medical reports. The consideration given to a report depends on the quality of the report and the standing and qualifications of the medical or health care professional expert. If the judge decides to reject any medical report there is a positive obligation to do more than merely state that it had been ‘considered’. The decision maker must provide some meaningful discussion as to how he or she had taken account of the applicant’s serious medical condition before making a negative credibility finding. The failure to do so in this case would be likely to be considered to be a ‘reviewable error.’ ”

Verzoeker verwijst wat dit betreft integraal naar de NANSSEN Note 2020/01 getiteld “medisch forensische documenten in de asielprocedure”.

Aangezien Uw Raad onderzoeksbevoegdheid ontbeert, is het aangewezen, indien Uw Raad van oordeel is niet te beschikken over voldoende elementen om de vluchtelingenstaat toe te kennen aan verzoeker op basis van de voorgelegde medische attesten en herstelde geloofwaardigheid, het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek van de voorgelegde medische attesten.

***

Aangezien verzoekende partij geloofwaardig is wanneer zij stelt dat zij en haar echtgenoot reeds bedreigd werden omwille van hun toegeschreven politieke opinie, er geen beschermingsmogelijkheid is en ook geen intern vluchtalternatief voorhanden ligt moet het statuut van vluchteling worden erkend.

Subsidiair moet de beslissing worden vernietigd teneinde verder onderzoek te laten doorvoeren door het CGVS over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij.”

Vervolgens argumenteert verzoeker wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus dat uit de documentatie van verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook erkent hij dat er regionaal verschillen zijn in het patroon en de ernst van deze situatie. Hij betoogt verder als volgt:

“De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla’s hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen, het machtsvacuüm overgenomen werd door

dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is absoluut niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een grote impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7).

Daarnaast zijn twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerbaar: het verschil dat gemaakt wordt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen criminele en conflict gerelateerde geweld. Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer zij stelt dat er een verschil in de typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer zij stelt dat de vorm van het geweld dat in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict.

Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio :

“Volgens het International Institute for Strategie Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden %e getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en nietstatelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken van het conflict samenkomen - in de vorm van cocaïne zendingen, witwassen van geld en de aanwezigheid van talloze gewapende groepen die zich voeden met de rijkdom gecreëerd door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.” Dat het Rode Kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zij toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.”

Verzoeker vervolgt dat de notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet echter verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en niet naar analogie kan worden toegepast. Hij verwijst naar en citeert uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-285/12 van 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van State in de zaak *Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* alsmede de conclusie van advocaat generaal Paolo Mengozzi omtrent de interpretatie van de notie gewapend conflict. Tevens geeft verzoeker aan dat UNHCR in haar “*Note sur l'interprétation de la notion de 'conflict armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne*” het standpunt had geuit dat mensen kunnen zijn blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van de vraag of de context al dan niet als ‘gewapende conflict’ is gedefinieerd.

Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is uit Tulua, departement Valle del Cauca. Hij merkt op dat de laatste CEDOCA-informatie, waarop de tegenpartij zich baseert, dateert van 13 november 2019 “*en dan ook bijna een jaar oud is, hetgeen oud is gezien de volatiele situatie in Colombia, zoals zelf erkend door het CGVS*”. Verzoeker citeert vervolgens uit de laatste COI Focus en besluit hieruit dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een medisch rapport van 1 januari 2018 – 5 januari 2018 van Cali Hospital.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 8 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart dat hij na een lange periode waarin hij maandelijks een bedrag beschermingsgeld zou hebben moeten betalen, waardoor zijn eigen autozaak in financiële moeilijkheden zou zijn terechtgekomen, een klacht ging neerleggen bij

de Colombiaanse autoriteiten. Hij zou dit maandelijks bedrag hebben moeten betalen aan een paramilitaire groepering, nadat enkele leden hem zouden hebben ontvoerd en zouden hebben geslagen. Na het neerleggen van deze klacht, zou verzoeker kort contact hebben gehad met een politieagent van de Gaula-eenheid, waarna hij bij aankomst in zijn autozaak zou zijn verrast door enkele leden van de paramilitaire groep. Zij zouden verzoeker hebben verteld dat hij onmiddellijk met hen moest meekomen; de commandant van de groepering zou hem namelijk dringend hebben willen spreken. Verzoeker zou de hele situatie niet hebben vertrouwd, waarop hij hen zou hebben meegedeeld dat hij nog even op zijn bureau enkele documenten zou ophalen en vervolgens met hen mee zou gaan. Verzoeker zou echter meteen langs de achterkant van het gebouw zijn gevluht, maar niet alvorens nog een paar administratieve documenten van de zaak mee te nemen.

4.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 5, map met "documenten"): zijn paspoort, zijn identiteitskaart, enkele foto's van de facebookpagina van zijn zaak, een aantal nieuwsartikels over Colombia, een foto van de verblijfsvergunning van zijn zoon in Mexico, een foto van de verkoopakte van zijn zaak, enkele foto's van facturen van zijn zaak, een aangifte bij de gerechtelijke politie en een medisch attest dat hij verkreeg na aankomst in België.

Wat betreft de verschillende stukken die werden overlegd ter staving van zijn identiteit, zijn zaak en het verblijf van zijn zoon in Mexico, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat zijn identiteit, het hebben van een eigen zaak in Tulua alsmede het feit dat zijn zoon bij zijn moeder in Mexico zou verblijven, op zich niet worden weerlegd. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om deze elementen te betwisten.

De nieuwsberichten die verzoeker voorlegt, beschrijven een algemene situatie in zijn land van herkomst en hebben geen betrekking op verzoeker zelf.

Met betrekking tot de klacht die verzoeker neerlegde bij de nationale politie, meer bepaald bij de gespecialiseerde Gaula-eenheid, leest de Raad dat verzoeker daarin vermeldt dat de afpersers hem eerst telefonisch zouden hebben benaderd en vervolgens een eerste keer zouden zijn langsgekomen in zijn zaak op 20 maart 2018 omstreeks vijf uur in de namiddag (zie document 7 en bijhorende vertaling in AD CGVS, stuk 5, map met 'documenten'). Verder verklaart verzoeker dat hij vervolgens gedurende een aanzienlijke periode het beschermingsgeld zou hebben betaald, hetgeen zijn zaak in financiële problemen zou hebben gebracht. Op 20 december 2018 zouden zijn afpersers het maandelijks bedrag dat hij diende te betalen hebben verhoogd naar 380.000 Colombiaanse peso's, een bedrag dat hij niet zou hebben kunnen opbrengen. Men zou verzoeker een dag uitstel hebben gegeven, maar hem tevens hebben verwittigd dat hij zijn zaak niet mocht openen. Op 22 december 2018 zou verzoeker zijn zaak omstreeks 8u15 opnieuw hebben geopend, waarop twee personen op een motorfiets zouden zijn langsgekomen om het gevraagde geld op te eisen. Verzoeker zou hen vervolgens de gevraagde 380.000 Colombiaanse peso's hebben meegegeven. Men zou hem wederom hebben bezocht op 16 januari 2019 om het maandelijks beschermingsgeld te innen, maar verzoeker zou die dag slechts 120.000 Colombiaanse peso's hebben kunnen voorleggen, waarop men hem zou hebben gezegd dat hij nog telefonisch zou worden gecontacteerd voor de rest van het bedrag. Verzoeker zou vervolgens meerdere malen zijn opgebeld, maar hij zou nooit hebben opgenomen. Verzoeker verklaart tegenover de politie dat dit voor hem de aanleiding zou hebben gevormd om een formele klacht neer te leggen.

In zijn verklaringen bij de Colombiaanse politie maakt verzoeker er echter op geen enkel ogenblik gewag van dat hij zou zijn ontvoerd, noch dat hij daardoor ernstige verwondingen zou hebben opgelopen. Deze klacht kan derhalve niet ter ondersteuning dienen voor de door verzoeker aangehaalde ontvoering en daaropvolgende mishandelingen die luidens verzoekers verklaringen de aanleiding vormden om Colombia te verlaten.

Voor wat betreft het medisch attest dat verzoeker in het opvangcentrum kreeg na zijn aankomst in België en het Spaanstalige medisch rapport, gevoegd bij het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat artsen of psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke en psychische gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen dan ook niet als alleenstaand worden gezien binnen een

beschermingsverzoek. Medische attesten maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Deze attesten moeten dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde letsels van verzoeker en zijn psychische toestand het gevolg zijn van de door hem verklaarde problemen in Colombia.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) het bijzonder weinig steek lijkt te houden dat verzoeker een groep geharde paramilitairen eenvoudigweg wist te misleiden door te stellen dat hij nog eventjes een aantal papieren diende op te halen, maar vervolgens kon wegvluchten; hieraan wordt toegevoegd dat het merkwaardig is dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om de exacte datum van deze gebeurtenissen weer te geven; (ii) verzoeker niet duidelijk kan aangeven wanneer hij juist een aangifte deed bij de politie en het weinig plausibel lijkt dat men bij een officiële nationale politie instantie eenvoudigweg via enkele WhatsAppberichten zou corresponderen en verzoeker via deze weg tevens zou vragen om zijn persoonlijk telefoonnummer door te geven aan andere agenten; (iii) verzoeker reeds voordat hij een klacht neerlegde bij de nationale politie en voor hij zou zijn belaagd zijn paspoort heeft aangevraagd en ontvangen terwijl hij verklaarde deze formaliteiten in orde te hebben gebracht in de periode dat hij onderdook bij zijn moeder, 10 dagen voor zijn vertrek uit Colombia; (iv) de door verzoeker afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet stroken met de verklaringen die hij op 28 januari 2019 aflegde bij de Gaula-eenheid van de Colombiaanse politie; en (v) verzoeker geen officiële documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij ooit in ziekenhuizen in Tulua en Cali is opgenomen, ondanks het feit dat het CGVS hem hier meermaals expliciet om vroeg.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

4.4. Voorafgaandelijk merkt verzoeker op dat hij zeer gestresseerd was voor het interview en hij vaak in de war was, vooral waar het data betraf.

Vooreerst merkt de Raad op dat na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofd heeft kunnen vaststellen (AD CGVS, stuk 7, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

De Raad benadrukt voorts dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij in staat is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de protection officer houdt hiermee rekening, maar in casu is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat toelaat vast te stellen dat stress of emoties verzoeker zouden hebben verhinderd de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om over een aantal zaken zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt overigens geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn

cognitieve en mentale functies zodanig ernstig verstoord zouden zijn dat hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn vluchtmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken of op de zetel van het CGVS niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze manifest tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen zouden kunnen worden verklaard door emoties of stress.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij zeer angstig was en ook herhaaldelijk vroeg *“dingen niet aan Colombia te communiceren”*, wijst de Raad erop dat een beschermingsverzoek op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en ‘angst’ kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het vluchtrelaas mee te delen. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asiendiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

4.5. Verzoekers bewering niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging kan door de Raad niet worden aangenomen omwille van volgende redenen.

Na lezing van het administratief dossier acht de Raad het vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal, ongeloofwaardig dat verzoeker een groep geharde paramilitairen eenvoudigweg wist te misleiden door te stellen dat hij nog eventjes een aantal papieren diende op te halen, maar vervolgens kon wegvlugten. Verzoekers uitleg dat hij geluk had nu de bendeleden waarschijnlijk niet dachten dat zijn zaak een achterdeur had zodat hij ongezien langs daar naar buiten kon glippen, overtuigt allerminst. Indien hij werkelijk een dwingend bezoek kreeg van dergelijke gevaarlijke mannen, die hem eerder al zouden hebben ontvoerd en zwaar zouden hebben mishandeld (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p. 14-15), mag het verbazen dat deze zich domweg met een kluitje het riet lieten insturen, alsook dat verzoeker zo makkelijk in staat bleek te zijn om ongezien naar Cali te vluchten met gebruik van het openbaar vervoer.

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker niet in staat bleek te zijn om de exacte datum van deze gebeurtenissen weer te geven (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p. 17), te meer omdat hij de vermeende gebeurtenissen die zich een jaar eerder zouden hebben afgespeeld wel weet aan te duiden in de tijd (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p. 15), alsook in zijn aangifte bij de Colombiaanse autoriteiten steeds gebruik maakt van meer exacte tijdsaanwijzingen (zie infra). Dat verzoeker niet in staat bleek de juiste datum te geven van het incident dat voor hem de rechtstreekse aanleiding was om Colombia te ontvluchten, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat de chronologie van zijn verklaringen klopt, zoals wordt opgemerkt in het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn besluit Colombia te ontvluchten, en geen louter detail betreffen zoals verzoeker lijkt voor te houden, kan worden verwacht dat de datum ervan in verzoekers geheugen gegrift zou staan, hetgeen duidelijk niet het geval is. Hoger is overigens reeds gebleken dat er in hoofde van verzoeker geen elementen kunnen worden ontwaard die hem zouden hebben verhinderd de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij overweegt als volgt:

“Bovendien kan ook de plausibiliteit en de geloofwaardigheid omtrent de vermeende gebeurtenissen aangaande en ten gevolge van de klacht die u bij de Colombiaanse autoriteiten neerlegde, danig in vraag gesteld worden. Om te beginnen blijkt u tijdens het persoonlijk onderhoud aanvankelijk niet duidelijk te kunnen aangeven wanneer u juist een aangifte deed bij de politie (CGVS, p. 13). U spreekt eerst over 20 januari 2019, om vervolgens na het zien van het document dat u zelf bent bekomen en zelf hebt neergelegd, uw verklaring aan te passen naar 28 januari 2019, de datum die ook duidelijk genoteerd staat op de aangifte (zie document 7 in de groene farde van het administratief dossier). Vervolgens geeft u aan dat u zich de datum niet goed kan herinneren, maar dat het alleszins vroeger dan 28 januari 2019 moet hebben plaatsgevonden omdat u voor uw vertrek uit Colombia op 6 februari nog tien dagen in Cali verbleef en pas twee dagen na het indienen van de klacht bent moeten vluchten uit Tulua naar Cali. Vervolgens herhaalt u nogmaals dat u denkt dat u de klacht neerlegde op 20 januari 2019. Wanneer het CGVS u om meer verduidelijking vraagt, en u vraagt of de politie dan een foute datum zou genoteerd hebben, geeft u nogmaals aan dat de genoteerde datum 28 januari 2019 niet klopt

(CGVS, p. 13). *Het CGVS kan echter op geen enkele manier geloof hechten aan deze verklaringen. Het betreft een klacht, een officieel document, die werd neergelegd bij de Colombiaanse politie, meer bepaald bij de Gaula. De Gaula-eenheid van de Colombiaanse nationale politie is een hoogst gespecialiseerde eenheid die zich in het bijzonder bezighoudt met afpersings- en ontvoeringszaken (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het lijkt bijgevolg hoogstens onwaarschijnlijk dat men zich bij deze officiële nationale instantie domweg op dergelijke manier zou vergissen van datum, nota bene een datum die ruim een week verschilt van diegene die u tijdens het persoonlijk onderhoud naar voren schuift. Dit doet vermoeden dat u moedwillig een andere datum opgeeft en een vergissing aan de politie wijt om op die manier de chronologie van uw asielrelaas niet te hoeven afvallen.* Met het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van voorgaande pertinente en deugdelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier.

Ook de gang van zaken die zich zou hebben afgespeeld na het indienen van de klacht en zoals verzoeker deze beschrijft tijdens het persoonlijk onderhoud, kan allerminst overtuigen. Dat men bij een officiële nationale politie-instantie eenvoudigweg via enkele WhatsAppberichten zou corresponderen en verzoeker via deze weg tevens zou vragen om zijn persoonlijk telefoonnummer door te geven aan andere agenten, is niet aannemelijk (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p. 13-14). Hoewel wordt aangenomen dat, zoals ook blijkt uit de COI Focus waaruit verzoeker citeert, criminele groeperingen prominent aanwezig zijn in Valle de Cauca en politiediensten er corrupt zijn, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij beweert dat corrupte agenten via WhatsApp communiceren wanneer zij illegale praktijken uitvoeren, te meer zij daarmee het bewijs van hun corrupte handelingen in handen geven van verzoeker in casu. Dergelijke modus operandi blijkt evenmin uit de door verzoeker geciteerde COI Focus. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden nog steeds geen opnames van de WhatsAppberichten en gesprekken met de Grupos Gaula de la Policia (de nationale politie-instantie) voorlegt, terwijl hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS verklaarde deze op een latere datum wel te kunnen voorleggen en het CGVS hier expliciet naar vroeg (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p. 13, p. 19). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij hierover in zijn gehoor steeds heeft verklaard dat de opnames op een gsm stonden die niet meer werkte en hij zijn best ging doen om deze te recupereren maar niet zeker was of dit ging lukken, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde nergens dat de gsm waarop de opnames stonden stuk was, integendeel: *“Wel ik heb nog enkele opnamens, van agenten van de gaula, maar ze staan niet op usb, ze stonden op telefoon, maar misschien kunnen we die telefoon toch nog connecteren, of kan ik dat binnen de zoveel werkdagen versturen”* (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p. 13). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Verzoeker toont dan ook op geen enkele manier aan dat hij op dergelijke manier verder in contact stond met Gaula-agenten, noch dat deze interacties op een andere datum plaatsvonden dan de datum die duidelijk vooropgesteld staat op het officiële document. Het hoeft geen verder betoog dat dergelijke incoherenties op fundamentele wijze afbreuk doen aan de globale geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De vaststelling dat de door verzoeker afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet stroken met de verklaringen die hij op 28 januari 2019 aflegde bij de Gaula-eenheid van de Colombiaanse politie (zie document 7 en bijhorende vertaling in AD CGVS, stuk 5, map met “documenten”), doet de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde beweegredenen om Colombia te verlaten, finaal teniet. De commissaris-generaal overweegt op goede gronden als volgt:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt u dat uw belagers eind december 2017 een eerste keer in uw zaak langskwamen maar dat zij op uw verzoek opnieuw zouden zijn weggegaan (CGVS, p. 14-15). Een dag later, op 27 december 2017, zou u het slachtoffer zijn geworden van een gewelddadige ontvoering, waarbij meerdere slagen zou hebben moeten incasseren. Deze verwondingen zouden dermate ernstig zijn gebleken, dat u zowel in Tulua als in Cali in het ziekenhuis zou hebben moeten verblijven en een operatie zou hebben moeten ondergaan. Na deze vermeende revalidatieperiode zou u opnieuw aan de slag zijn gegaan in uw zaak, alsook het beschermingsgeld van 200.000 Colombiaanse peso's hebben moeten betalen. Een jaar later zou u, na overleg met andere handelaars in Tulua, besloten hebben om klacht neer te leggen (CGVS, p. 15-16). In uw klacht bij de Colombiaanse autoriteiten legt u echter geheel tegenstrijdige verklaringen af. Daarin vermeldt u namelijk duidelijk dat de afpersers u eerst telefonisch zouden hebben benaderd en vervolgens een eerste keer zouden zijn langsgekomen in uw zaak op 20 maart 2018 omstreeks vijf uur in de namiddag (zie document 7 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Verder verklaart u dat u vervolgens gedurende een aanzienlijke periode het beschermingsgeld zou hebben betaald, hetgeen uw zaak in financiële problemen zou hebben gebracht. Op 20 december 2018 zouden uw afpersers het maandelijkse bedrag dat u diende te betalen hebben verhoogd naar 380.000

Colombiaanse peso's, een bedrag dat u niet zou hebben kunnen opbrengen. Men zou u een dag uitstel hebben gegeven, maar u tevens hebben verwittigd dat u uw zaak niet mocht openen. Op 22 december 2018 zou u uw zaak omstreeks 8u15 opnieuw geopend hebben, waarop twee personen op een motorfiets zouden zijn langsgelopen om het gevraagde geld op te eisen. U zou hen vervolgens de gevraagde 380.000 Colombiaanse peso's hebben meegegeven. Men zou u wederom hebben bezocht op 16 januari 2019 om het maandelijks beschermingsgeld te innen, maar u zou die dag slechts 120.000 Colombiaanse peso's hebben kunnen voorleggen, waarop men u zou hebben gezegd dat u nog telefonisch zou gecontacteerd worden voor de rest van het bedrag. U zou vervolgens meerdere malen zijn opgebeld, maar u zou nooit hebben opgenomen. U verklaart tegenover politie dat dit voor u de aanleiding zou hebben gevormd om een formele klacht neer te leggen. Deze versie van de feiten strookt aldus allerm minst met wat u op het CGVS verklaarde, het gaat om twee totaal verschillende verhalen. Gelet op deze fundamentele tegenstrijdigheden die betrekking hebben op essentiële elementen asielaanvraag, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven, kan het CGVS ernstige twijfels plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door u beschreven problemen in uw land van herkomst, die de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vertrek naar België. Dit geldt eveneens voor de vermeende ontvoering die volgens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben plaatsgevonden op 27 december 2017. Het CGVS stelt andermaal vast dat u in uw verklaringen bij de Colombiaanse politie op geen enkel ogenblik gewag maakt dat u ontvoerd zou zijn geweest, noch dat u derhalve ernstige verwondingen zou hebben opgelopen. Dat u dergelijke ingrijpende feiten niet zou vermelden in uw klacht, te meer aangezien de desbetreffende politie-eenheid gespecialiseerd is afpersings- en ontvoeringszaken, kan geenszins overtuigen en doet vermoeden dat het desbetreffende incident in wezen nooit heeft plaatsgevonden."

In zoverre verzoeker opwerpt dat hem de vertaling van zijn verklaringen bij de Gula-eenheid niet werd overgemaakt waarbij hij impliceert dat de interpretatie ervan mogelijk niet correct is, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat een (andersluidende) vertaling bij te brengen en derhalve niet aantoon dat de interpretatie van het CGVS niet correct is. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave van zijn verklaringen is, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te vergoelijken stellende dat de Gula enkel vroeg naar de recente gebeurtenissen en daarom enkel de gebeurtenissen van 2018 vermeldde die "niet tegenstrijdig zijn maar eerder complementair", overtuigt hij allerm minst. In zijn klacht bij de Colombiaanse autoriteiten vermeldt verzoeker namelijk duidelijk dat de afpersers hem eerst telefonisch zouden hebben benaderd en vervolgens een eerste keer zouden zijn langsgelopen in zijn zaak op 20 maart 2018 omstreeks vijf uur in de namiddag (zie document 7 en bijhorende vertaling in AD CGVS, stuk 5, map met "documenten"). Uit deze verklaringen van verzoeker volgt onmiskenbaar dat ze pas een eerste keer zijn langsgelopen in zijn zaak op 20 maart 2018 terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat zijn belagers een eerste keer in zijn zaak langskwamen eind december 2017 en hij een dag later, op 27 december 2017, op geweldadige wijze werd ontvoerd (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p. 14-15). Verzoeker maakte er in zijn verklaringen bij de Colombiaanse politie op geen enkel ogenblik gewag van dat hij zou zijn ontvoerd, noch dat hij daardoor ernstige verwondingen zou hebben opgelopen. Dat verzoeker dergelijke ingrijpende feiten niet zou vermelden in zijn klacht, te meer gezien de desbetreffende politie-eenheid gespecialiseerd is in afpersings- en ontvoeringszaken, kan geenszins overtuigen. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar deze stelt dat dit doet vermoeden dat het desbetreffende incident in wezen nooit heeft plaatsgevonden.

Deze vaststelling wordt bijkomend onderstreept doordat verzoeker deze ontvoering evenmin vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD CGVS, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het gegeven dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat hij niet begrijpt dat de ontvoering niet in het verslag van DVZ vermeld staat, is, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, in het licht van de voorgaande bevindingen niet van die aard een andere blik te werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p.3).

Verzoekers verwijzing naar de COI Focus van 2019 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarin de aanwezigheid van criminele groeperingen in Valle de Cauca wordt bevestigd evenals de corruptie van politiediensten, is verder van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïndiceerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op voorgaande overwegingen, niet.

4.6. Het voorgelegde medische attest dat verzoeker in het opvangcentrum na aankomst in België verkreeg evenals het medisch attest van 1 januari 2018 van het ziekenhuis in Cali gevoegd aan het verzoekschrift, kunnen niet tot een ander besluit leiden.

In eerstgenoemd attest wordt vastgesteld dat verzoeker in het verleden verwondingen heeft opgelopen en daarvan tot op heden littekens vertoont aan zijn sleutelbeen, zijn rechterhand en zijn achterhoofd. Het Colombiaans medisch rapport toont aan dat verzoeker met kwetsuren aan zijn hoofd, rechterhand en sleutelbeen is binnengekomen op de spoeddiensten in Trujillo op 1 januari 2018 en overgebracht werd naar het Cali-hospitaal waar hij tot 5 januari 2018 werd opgenomen.

Verzoeker verwijst in deze naar rechtspraak van het EHRM (o.m. Singh e.a. tegen België, M.D. en M.A. tegen België), naar het artikel "*International Association of Refugee Law Judges' Guidelines on the Judicial Approach to Expert Medical Evidence*" geciteerd door het BHCV in het artikel "*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in asielprocedure*", en de Nansen Note 2020/01 "*Medisch forensische documenten in de asielprocedure*" waarin het belang wordt benadrukt om in het asielrecht passend gewicht te geven aan medische stukken.

De Raad wijst erop dat het EHRM in de zaak I./Zweden een belangrijke nuancering heeft aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Het EHRM erkent dat opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, deze Staat aldus op zijn minst in staat moet zijn om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk gemaakt worden indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoont dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I. t. Zweden kan aldus worden afgeleid dat een medisch stuk enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad herinnert in deze zin ook aan wat reeds werd uiteengezet onder punt 4.2.

De voorgelegde medische attesten tonen aan dat verzoeker in het verleden verwondingen heeft opgelopen en daarvan tot op heden littekens vertoont aan zijn sleutelbeen, zijn rechterhand en zijn achterhoofd.

De Raad merkt op dat de medische attesten zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarin deze verwondingen en littekens werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen werden toegebracht.

De artsen bevestigen nergens in de voorliggende attesten dat de vastgestelde verwondingen dan wel littekens daadwerkelijk overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker over hoe hij deze littekens heeft opgelopen, noch doen zij op enig andere wijze uitspraak over de fysieke oorzaak van de

verwondingen/littekens. Er blijkt uit de medisch attesten aldus niet dat de vastgestelde verwondingen en littekens dermate overeenstemmend zijn met de verklaringen van verzoeker en dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde verwondingen/littekens mogelijk zijn. Verzoeker verklaart dan wel dat deze letsels het rechtstreeks gevolg waren van het gebruikte geweld tijdens de ontvoering, maar uit de medisch attesten kan an sich geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de opgelopen littekens en verwondingen en de door verzoeker aangehaalde omstandigheden. Kortom, uit geen van de voorliggende medische stukken blijkt dat de opgelopen littekens en verwondingen met zekerheid of uitsluitend zijn toe te schrijven aan de door verzoeker omschreven behandelingen.

In dit verband is het frappant te moeten vaststellen dat waar in het Colombiaans medisch attest wordt vermeld dat verzoeker in eerste instantie werd binnengebracht in het Santa Cruz hospitaal in Trujillo, verzoeker luidens zijn verklaringen ten overstaan van het CGVS naar het ziekenhuis in Tulua ging (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 mei 2019, p. 15). De vaststelling dat verzoekers verklaringen op dit punt niet overeenkomen met het door hem bijgebracht medisch attest, doet vermoeden dat de door hem opgelopen verwondingen niet zijn gelinkt aan de door hem vooropgestelde feiten, wat wederom aantoonde dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering.

Gelet op al deze elementen, oordeelt de Raad dat aan deze medische attesten in casu slechts een beperkt gewicht en bewijswaarde kan worden gegeven.

Wanneer het beperkt gewicht en bewijswaarde van de medische attesten wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsels zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van excessief geweld tijdens zijn ontvoering. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen/littekens.

4.7. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

4.8. In zoverre verzoeker onder verwijzing van de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015 aanvoert dat hij omwille van zijn profiel als handelaar tot een risicogroep behoort en benadrukt dat hij in het verleden reeds het slachtoffer is geweest van afzetpraktijken en geweld, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen die hem ertoe hebben aangezet Colombia te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoeker naar zijn profiel, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongelooftwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die hij zou hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn Eligibility Guidelines van september 2015 waarnaar ook in het verzoekschrift verwezen wordt: "*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions susceptible to extortion, including but not limited to agricultural workers and small landowners, peasant farmers, persons involved in informal and formal commerce such as tradesmen, public transport workers, taxi drivers, and street vendors may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or their membership of a particular social group based on the applicant's occupation (where dis association from the profession is not possible or would entail a renunciation of basic human rights), or on the basis of other Convention grounds.*" (p. 32-33, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit blijkt dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongelooftwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hier in gebreke.

4.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 8 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP)* die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional (ELN)*, de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In casu benadrukt verzoeker dat hij afkomstig is van Tulua, departement Valle del Cauca, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift slechts naar informatie waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing maar brengt hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheids-situatie in Colombia, en met name Valle del Cauca, is gesteund.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Valle del Cauca. Tevens beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES